

Česká republika
NÁLEZ
Ústavního soudu

Jménem republiky

Ústavní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Radovana Suchánka (soudce zpravodaje) a soudců Vojtěcha Šimíčka a Jiřího Zemánka o ústavní stížnosti stěžovatele **Mgr. D. M.**, zastoupeného advokátem JUDr. Tomášem Těmínem, Ph.D., sídlem Karlovo náměstí 559/28, Praha 2, proti usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. září 2020 č. j. 30 Cdo 1072/2020, rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. října 2019 č. j. 54 Co 265/2019-295 a rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 27. února 2019 č. j. 25 C 218/2017, za účasti **Nejvyššího soudu, Městského soudu v Praze a Obvodního soudu pro Prahu 2** jako účastníků řízení, takto:

I. Usnesením Nejvyššího soudu ze dne 9. září 2020 č. j. 30 Cdo 1072/2020, rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 10. října 2019 č. j. 54 Co 265/2019-295 a rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 27. února 2019 č. j. 25 C 218/2017 bylo porušeno právo stěžovatele na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím státního orgánu podle čl. 36 odst. 3 Listiny základních práv a svobod.

II. Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. září 2020 č. j. 30 Cdo 1072/2020, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. října 2019 č. j. 54 Co 265/2019-295 a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 27. února 2019 č. j. 25 C 218/2017 se ruší.

Odůvodnění:

I.

Skutkové okolnosti případu a obsah napadených rozhodnutí

1. Ústavní stížností podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“) a § 72 odst. 1 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“), se stěžovatel domáhá zrušení shora uvedených soudních rozhodnutí s tvrzením, že jimi bylo porušeno jeho právo na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a právo na náhradu škody za nezákonné rozhodnutí státního orgánu nebo nesprávný úřední postup podle čl. 36 odst. 3 Listiny.

2. Z ústavní stížnosti, obsahu napadených rozhodnutí a soudního spisu vedeného Obvodním soudem pro Prahu 2 (dále jen „obvodní soud“) pod sp. zn. 25 C 218/2017, který si Ústavní soud vyžádal za účelem posouzení opodstatněnosti a důvodnosti ústavní stížnosti, vyplývají následující skutečnosti. Stěžovatel se žalobou podanou u obvodního soudu domáhal po České republice – Ministerstvu spravedlnosti náhrady nemajetkové újmy ve výši 4 500 000 Kč za nezákonné trestní stíhání zahájené usnesením Policie České republiky, Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality ze dne 11. 4. 2012 č. j. OKFK-31-1459/TČ-2011-200206 pro trestný čin pletichy při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 128a odst. 2 písm. b) zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, v tehdy účinném znění (dále jen „trestní zákon“), trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a), písm. c) a odst. 2 písm. a) a c) trestního zákona a pro trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, odst. 2 písm. a) a odst. 3 trestního zákona spáchaného v jednočinném souběhu a ve spolupachatelství s dalšími dvěma osobami podle § 9 odst. 2 trestního zákona. Vedle toho

stěžovatel požadoval zaplacení částky ve výši 225 000 Kč jako náhrady nemajetkové újmy způsobené mu nepřiměřenou délkou trestního řízení. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 24. 6. 2015 sp. zn. 46 T 21/2013 byl stěžovatel zproštěn obžaloby nejprve podle § 226 písm. a) zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro který byl trestně stíhán. Toto rozhodnutí bylo posléze rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 4. 1. 2017 sp. zn. 5 To 24/2016 změněno tak, že byl zproštěn obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu, neboť v obžalobě uvedený skutek vůbec nebyl trestným činem. Trestní řízení trvalo vůči stěžovateli 4 roky a 9 měsíců a v případě vydání odsuzujícího rozsudku mu hrozil trest odnětí svobody v trvání až 10 let.

3. Obvodní soud v napadeném rozhodnutí zastavil v důsledku částečného zpětvzetí žaloby řízení co do částky 60 000 Kč (výrok I.), vedlejší účastníci uložil povinnost zaplatit stěžovateli částku 140 000 Kč s příslušenstvím představující náhradu nemajetkové újmy v souvislosti s posuzovaným trestním řízením (výrok II.), ve zbytku (tj. co do částky 4 525 000 Kč s příslušenstvím) žalobu zamítl (výrok III.) a rozhodl o náhradě nákladů řízení (výrok IV.). Mezi stěžovatelem a vedlejší účastnicí přitom bylo nesporné, že ve shora uvedeném trestním řízení došlo k vydání nezákonného rozhodnutí ve smyslu § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti státu za škodu“), kterým bylo usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 11. 4. 2012. Obvodní soud konstatoval, že byla dána odpovědnost vedlejší účastnice za nemajetkovou újmu vzniklou stěžovateli z důvodu vydání nezákonného rozhodnutí podle § 7 odst. 1 a § 31a odst. 1 zákona o odpovědnosti státu za škodu, za niž stěžovateli náleží zadostiučinění v penězích podle § 31a odst. 2 zákona o odpovědnosti státu za škodu.

4. Obvodní soud vzal za prokázané, že „zahájení trestního stíhání žalobce byl pro žalobce těžký úder, který vnímal velmi intenzivně pro jeho dobrou pověst zejména v osobním a rodinném životě, dále jej trestní stíhání zasáhlo v jeho majetkové sféře“ (bod 22 odůvodnění). Celou situaci řešil s pomocí psychologa, v důsledku trestního stíhání se též značně zúžily jeho sociální kontakty. Značný stres způsobila stěžovateli rovněž předžalobní výzva Úřadu vlády České republiky, podle níž měl stěžovatel ihned zaplatit náhradu škody ve výši 77 milionů Kč. V době zahájení trestního stíhání pracoval stěžovatel jako advokátní koncipient u obchodní společnosti MT Legal, s. r. o. Jelikož se zaměstnavatel stěžovatele ucházel o získání bezpečnostních prověrek za účelem rozvoje svých profesních aktivit, došlo ke dni 10. 1. 2013 ke skončení pracovního poměru dohodou. Tento důvod pro uzavření dohody o skončení pracovního poměru v ní byl rovněž výslovně uveden (viz č. 1. 93 soudního spisu). Následně stěžovatel pracoval jako právník v České televizi, přičemž došlo ke snížení jeho finančního ohodnocení. V současné době působí jako advokát. Stěžovatel byl v důsledku nezákonného trestního stíhání negativně zasažen též ve finanční sféře, peněžní prostředky si musel půjčovat od rodičů. Manželka stěžovatele byla trestní kauzou zasažena v období těhotenství, v průběhu trestního řízení se u ní vyvinula těžká deprese a v důsledku kyberšikany musela ukončit své občanské aktivity v Praze 10, jakož i upustit od případných politických aktivit. Stěžovatel se svou manželkou v důsledku těchto okolností několik let odkládali početí druhého dítěte.

5. Odůvodnění rozsudku obvodního soudu obsahuje podrobný přehled medializace trestní věci stěžovatele (viz jeho str. 10 až 18). Z něj obvodní soud dovodil, že trestní stíhání stěžovatele bylo značně medializováno, stěžovatel byl v takřka každém článku jmenován a zobrazen na fotografiích. Současně však došlo i k velké medializaci zproštění obžaloby, kdy v médiích bylo uváděno, že se stěžovatel stal „obětním beránkem“. K této skutečnosti přitom soud přihlížel při

stanovení výše přiměřeného zadostiučinění (bod 24 odůvodnění). Současně obvodní soud uvedl, že trestní řízení „*nevedlo k ukončení jeho kariéry. Došlo pouze po určitou dobu k oddálení kariéry advokáta*“ (bod 25 odůvodnění). Zásadní při určení výše peněžité náhrady byla rovněž skutečnost, že stěžovatel nebyl po celou dobu trestního řízení omezen na svobodě. Na základě porovnání s jinými případy dospěl obvodní soud k závěru, že přiměřeným zadostiučiněním je částka 200 000 Kč, přičemž Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti již stěžovateli přiznala částku 60 000 Kč. Obvodní soud zejména přihlédl k odškodnění spoluobžalované úřednice PhDr. J. H., která byla rovněž zproštěna obžaloby a bylo jí rozsudkem obvodního soudu ze dne 23. 10. 2018 č. j. 10 C 135/2017-309 přiznáno odškodnění v celkové výši 570 000 Kč. Obvodní soud však na rozdíl od věci projednávané v senátu 10 C peněžitou náhradu „*výrazně snižoval*“ s ohledem na medializaci zproštění obžaloby stěžovatele a skutečnost, že se stěžovatel na rozdíl od spoluobžalované úřednice nenacházel „*ve věku ke konci své profesní kariéry*“. Stěžovatel později započal kariéru advokáta, což bylo dalším důvodem pro snížení náhrady nemajetkové újmy (bod 31 odůvodnění). Stěžovatel naproti tomu poukazoval na podle jeho názoru obdobný případ bývalého policejního prezidenta plk. Mgr. P. L., který obdržel náhradu nemajetkové újmy ve výši 600 000 Kč za roční trestní stíhání pro trestný čin pomluvy a zneužití pravomoci úřední osoby. Na tuto námitku obvodní soud reagoval pouze tak, že „*vzhledem k tomu, že bližší okolnosti uvedeného případu, tzn. zejména konkrétní následky v osobnostní sféře poškozeného, nejsou soudu známy, nelze z tohoto případu vycházet*“ (bod 30 odůvodnění *in fine*).

6. Nárok na náhradu nemajetkové újmy způsobené nepřiměřenou délkou trestního řízení shledal obvodní soud v plném rozsahu jako nedůvodný. Uvedl přitom, že trvání řízení v délce čtyř let a devíti měsíců lze s ohledem na obsáhlost spisového materiálu hodnotit „*ještě jako přiměřenou*“. Po skutkové stránce šlo podle obvodního soudu o případ složitý, když osvobozující rozsudek městského soudu čítá 469 stran, orgány činné v trestním řízení postupovaly plynule bez jednotlivých průtahů. Nešlo tak o nesprávný úřední postup podle § 13 zákona o odpovědnosti státu za škodu.

7. Proti rozsudku obvodního soudu podal stěžovatel odvolání, na jehož základě městský soud potvrdil III. výrok rozsudku obvodního soudu o zamítnutí žaloby, jakož i jeho IV. výrok o náhradě nákladů řízení. Městský soud upozornil na to, že v mezidobí bylo jeho rozsudkem ze dne 22. 5. 2019 č. j. 13 Co 81/2019-342 pravomocně rozhodnuto o náhradě nemajetkové újmy způsobené tímž trestním řízením spoluobviněné úřednici, které byla z důvodu nezákonného trestního stíhání přiznána náhrada nemajetkové újmy ve výši 180 000 Kč. Podle názoru městského soudu rozhodl obvodní soud věcně správně, byť mu vytkl, že odůvodnění jím přiznaného zadostiučinění porovnaného s jinými případy „*postrádá ... přesvědčivé srovnání vycházející z akcentace společných znaků a vysvětlení toho, jakým způsobem se tyto společné znaky promítly do výše stanoveného zadostiučinění. Protože zmíněný postup je součástí právního posouzení věci samé, měl odvolací soud za to, že tento nedostatek bylo možné napravit v rámci odvolacího řízení, zvláště za situace, kdy odvolací soud měl k dispozici pravomocný výsledek soudního řízení, v němž se jiný účastník téhož trestního řízení, který shodně jako žalobce byl zproštěn obžaloby, domáhal náhrady nemajetkové újmy...*“. Městský soud uvedl, že mezi uvedenými případy lze shledat řadu jednotlicích rysů, když oba obžalovaní byli stíháni stejnou dobu, čelili „*témuž procesnímu průběhu*“ řízení a zproštění obžaloby byli z téhož zákonného důvodu.

8. Stěžovatel podal proti rozsudku městského soudu dovolání, v němž především uvedl, že v judikatuře Nejvyššího soudu dosud nebyla řešena otázka, „*zda v případě, že je výše zadostiučinění za nedůvodné trestní stíhání určována srovnáním projednávaného případu*

s případem vykazujícím obdobné skutkové okolnosti, je nutné provést dokazování čtením soudního spisu, ve kterém byl srovnatelný případ řešen“, a zda má účastník řízení oprávnění do tohoto spisu nahlížet (č. l. 306 soudního spisu). Městský soud nebyl podle stěžovatele oprávněn si vybrat pouze jeden podobný případ, který mu byl znám z úřední činnosti, a na základě něj určit výši odškodnění. Neřešena dále měla být otázka, zda „je pro soud, který rozhoduje o odškodnění za nedůvodné trestní stíhání jednoho z několika obviněných, závazné (směrodatné), jaké odškodnění bylo za nedůvodné trestní stíhání v téže věci přiznáno jinému ze spoluobviněných“. Stěžovatel též v dovolání vymezil (podle něj dosud neřešenou) otázku, zda „v případě neoprávněného trestního stíhání vzniká poškozenému v běžných případech několikanásobně závažnější nemajetková újma než v běžných dlouho trvajících občanskoprávních řízeních“. V judikatuře Nejvyššího soudu též nebyla řešena otázka, „zda se má složitost věci ... posuzovat ve vztahu k celému řízení, v rámci kterého byl poškozený trestně stíhán, anebo pouze ve vztahu k samotnému poškozenému“. Relevantní byla podle stěžovatele také právní otázka, zda „se v případě, že žalobce v rámci soudního řízení uplatní tvrzení umožňující srovnání žalobcova případu s jiným konkrétním případem..., musí soud s tímto tvrzením vypořádat srovnáním těchto případů ... či zda může návrh žalobce na porovnání těchto případů nechat bez povšimnutí“ (č. l. 306 a 307 soudního spisu). Při jejím řešení se měl podle stěžovatele městský soud odchýlit od v dovolání specifikované judikatury Nejvyššího soudu. Městský soud se měl odchýlit od rozhodovací praxe Nejvyššího soudu též při posouzení otázky, zda má kritérium předmětu řízení pro jeho účastníka větší váhu než zbývající kritéria uvedená v § 31a odst. 3 zákona o odpovědnosti státu za škodu. Stěžovatel též namítal, že soudní spisy, z nichž soudy vycházely, nebyly v soudním řízení provedeny jako důkaz. Za nesprávné též považoval závěr soudů, podle nichž bylo posuzované trestní řízení složité, což zapříčinilo jeho délku. O tom, že na otázce (ne)viny stěžovatele nebylo nic složitého, podle něj svědčí již to, že soudy vycházely z jednoduchých úvah založených na skutkových zjištěních zjevných na samém počátku trestního řízení.

9. Nejvyšší soud napadeným usnesením odmítl dovolání stěžovatele jako nepřipustné podle § 243c odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Zdůraznil, že je „primárně na žalobci, aby uplatnil taková tvrzení umožňující soudu učinit srovnání vedoucí k závěru o přiměřenosti požadovaného zadostiučinění“. Městský soud se od judikatury Nejvyššího soudu neodchýlil, neboť „srovnání posuzovaného případu s jiným jemu známým obdobným případem, s odůvodněním shod a odlišností těchto případů, provedl“ a stěžovatelem tvrzený závěr o nutnosti užití průměrné výše poskytnutých zadostiučinění z judikatury Nejvyššího soudu nevyplývá. Otázka procesního postupu soudu při zjišťování podkladů pro stanovení formy a výše zadostiučinění pak již byla v rozhodovací praxi řešena s tím, že soud obecně není povinen provádět dokazování čtením spisu známým mu z úřední činnosti. Nejvyšší soud neshledal přípustnou ani námitku, že se městský soud odchýlil od rozhodovací praxe Nejvyššího soudu, když se nevypořádal s tvrzením umožňujícím učinit srovnání jeho případu s jiným stěžovatelem zvoleným případem, resp. takové srovnání neprovedl. Podstatou stěžovatelem předestřené judikatury je totiž naplnění zásady důvodného očekávání podle § 13 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Podle Nejvyššího soudu je sice pravdou, že městský soud „výslovně nevyjádřil, že považuje jím předestřené srovnatelný případ za více relevantní, než případ, který navrhoval žalobce, a že z tohoto důvodu žalobcem navrhované srovnání neprovede, ačkoli se k tomuto vyjádřit měl. Nelze však dospět k závěru, že by se tímto nedostatkem odvolací soud odchýlil od dovolatelem uvedené judikatury dovolacího soudu, nebo že by tímto zasáhl do práva na spravedlivý proces dovolatele, neboť odvolací soud provedeným srovnáním nepochybně naplnil výše uvedenou zásadu důvodného očekávání...“.

10. Podle Nejvyššího soudu není přípustná ani námitka stěžovatele týkající se otázky, zda je pro soud, který rozhoduje o odškodnění za nedůvodné trestní stíhání jednoho z obviněných, závazné nebo směrodatné, jaké odškodnění bylo poskytnuto spoluobžalovanému. Na této skutečnosti totiž podle Nejvyššího soudu nezaložil městský soud své rozhodnutí (str. 9 předposlední odstavec). Městský soud sice provedl srovnání dvou případů, z jeho rozhodnutí však nevyplývá, že výši zadostiučinění přiznanou spoluobžalované úřednici považoval za závaznou. Rozhodnutí městského soudu nezáviselo ani na otázce poměru závažnosti nemajetkové újmy vzniklé v trestním řízení na straně jedné a dlouhotrvajícím občanskoprávním řízením na straně druhé. Dovolání nebylo přípustné ani pro stěžovatelem vymezené otázky mířící na použití § 31 odst. 3 zákona o odpovědnosti státu za škodu, neboť toto ustanovení dopadá toliko na zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nesprávným úředním postupem, kterou však soudy v posuzovaném řízení neshledaly. Otázka složitosti řízení jako jednoho z kritérií vymezených shora uvedeným ustanovením navíc byla v judikatuře Nejvyššího soudu již řešena.

II.

Argumentace stěžovatele

11. Stěžovatel ve své ústavní stížnosti podrobně rekapituluje průběh řízení před soudy a uvádí, že napadenými rozhodnutími došlo k porušení jeho základních práv a svobod, která jsou zaručena ve shora uvedených ustanoveních Listiny.

12. Výši zadostiučinění za nezákonné trestní stíhání stanovily soudy na základě libovůle, neboť si vybraly jeden zdánlivě podobný případ jim známý z jejich úřední činnosti a jeho závěry v zásadě bez dalšího použily na případ stěžovatele. Při rozhodování o výši zadostiučinění tzv. srovnávací metodou by měl soud přihlížet k většímu množství obdobných případů, resp. k obvyklé nebo průměrné částce, která je poškozeným poskytována. Touto námitkou se však městský soud podle stěžovatele vůbec nezabýval a místo toho, aby se pokusil tento nedostatek napravit, tak zúžil počet obdobných případů ze šesti na jeden. Stěžovatel soudům zejména vytýká, že navzdory jeho opakovaným návrhům neprovedly bez bližšího odůvodnění porovnání jeho případu s případem nezákonného trestního stíhání bývalého policejního prezidenta plk. Mgr. P. L., které vykazuje řadu podobných rysů jako trestní věc stěžovatele. V obou případech šlo o trestní řízení provázená výraznou medializací případu, stejně tak došlo v důsledku trestního stíhání k „nezvratné degeneraci“ osobností stíhaných osob a v obou případech přišli poškození v důsledku trestního stíhání o zaměstnání. V případě policejního prezidenta plk. Mgr. P. L., který obdržel odškodnění ve výši 600 000 Kč, však jeho trestní stíhání trvalo jeden rok, naproti tomu trestní stíhání stěžovatele trvalo téměř 5 let, přičemž mu bylo přiznáno odškodnění pouze ve výši 200 000 Kč. Stěžovatel byl navíc trestně stíhán jako státní úředník, u něhož nebylo možné očekávat zvýšenou medializaci. Ta byla v naprostém nepoměru k běžně předpokládané medializaci osoby v podobném postavení.

13. Přiznané zadostiučinění za nezákonné trestní stíhání ve výši 140 000 Kč, resp. částku 200 000 Kč sníženou o již zaplacené odškodnění ve výši 60 000 Kč, pokládá stěžovatel za částku absolutně neodpovídající závažnosti způsobené nemajetkové újmy. Přiznané odškodnění nesmí být pouze symbolické, ale musí být přiměřené. Stěžovatel v prvé řadě zdůrazňuje, že trestní stíhání bylo od samého počátku zjevně bezdůvodné, když skutek, pro který byl stíhán, vůbec nebyl trestným činem. Nešlo tak o situaci, kdy by byl stěžovatel zproštěn obžaloby z důkazní nouze. Podle jeho názoru vykazovalo jednání policejního orgánu a státního zástupce znaky svévole a protiprávnosti. Stěžovatel musel veškerý čas přizpůsobit trestnímu řízení, které

mu způsobilo značné nervové vypětí, jež bylo znásobeno neúměrnou délkou řízení. Současně přišel o svou práci a následně musel působit v České televizi na pracovním místě, které kariérně a finančně neodpovídalo jeho profesní historii. Musel navíc přijmout, že bude-li jeho trestní věc opět mediálně rozdmýchána, může i o toto místo přijít. Trestní stíhání citelně zasáhlo nejen stěžovatele, ale i jeho těhotnou manželku, obzvláště poté, co byl Úřadem vlády České republiky vyzván k náhradě škody ve výši 77 milionů Kč.

14. Stěžovatel nebyl obvodním soudem ani městským soudem předem informován, jaké skutečnosti známé soudu z jeho úřední činnosti hodlají soudy pro rozhodnutí o věci samé použít, a už vůbec nedostal možnost se s takovými skutečnostmi předem seznámit a rozporovat je. V důsledku tohoto postupu se soudy odchýlily od judikatury Nejvyššího soudu, Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu. Nesprávně soudy posoudily též jeho nárok na odškodnění nemajetkové újmy způsobené nepřiměřenou délkou trestního řízení. Stěžovatel považuje za podstatné, že u něj šlo o jednoduché posouzení otázky, zda mohl státní úředník na pracovním místě stěžovatele „ovlivnit případné páčání trestné činnosti ze strany osob, které v souvislosti s veřejnou zakázkou předkládaly České republice k proplacení faktury za fiktivní činnosti a produkty. O tom, že vyřešení této otázky nebylo nikterak složité, ostatně svědčí i odůvodnění rozsudků soudů prvního a druhého stupně vydaných v předmětné trestní věci, ze kterých vyplývá, že při posuzování této otázky vycházely soudy z jednoduchých úvah, založených na skutkových zjištěních zjevných již na samém počátku trestního řízení“.

III.

Vyjádření k ústavní stížnosti

15. Ústavní soud vyzval účastníky řízení, aby se vyjádřili k ústavní stížnosti.

16. Obvodní soud v plném rozsahu odkázal na odůvodnění napadeného rozsudku s tím, že k věci nemá „více co dodat“.

17. Městský soud uvedl, že bylo na stěžovateli, aby rovněž „prokázal, že jím požadované zadostiučinění je možné považovat za přiměřené“. Stěžovatel se omezil pouze na porovnání svého případu s „mediálně prezentovaným případem policejního prezidenta P. L., které však potřebné množství shodných znaků postrádá a ... výše vyplacené finanční náhrady byla výsledkem dohody uzavřené s Ministerstvem spravedlnosti...“. Proto nelze městskému soudu vytýkat, že se omezil na srovnání posuzované věci s jedinou jemu známou pravomocně skončenou věcí vyplývající z téhož trestního řízení. Ve zbytku městský soud odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí.

18. Nejvyšší soud ve svém vyjádření uvedl, že stěžovatel mylně chápe úlohu Ústavního soudu a navrhuje, aby ten ústavní stížnost odmítl, popř. zamítl. Rozhodnutí městského soudu, které Nejvyšší soud přezkoumával, nebylo založeno na libovůli, jak tvrdí stěžovatel, nýbrž na postupu souladném s judikaturou Nejvyššího soudu. Určení přiměřené výše zadostiučinění za nemajetkovou újmu je především úkolem soudu prvního stupně. Výslednou částkou se Nejvyšší soud zabývá až tehdy, byla-li by zcela zjevně nepřiměřená, což však nebyl případ stěžovatele. Žádná z námitek stěžovatele nebyla způsobitelná založit přípustnost dovolání podle § 237 o. s. ř.

19. Ústavní soud zaslal výzvu k vyjádření k ústavní stížnosti rovněž České republice – Ministerstvu spravedlnosti, které náleží postavení vedlejší účastnice. Ta se k ústavní stížnosti

ve lhůtě určené Ústavním soudem, ani posléze, nevyjádřila, protože se má v souladu s jí poskytnutým poučením za to, že se postavení vedlejší účastnice vzdala.

20. Vzhledem k obsahu vyjádření účastníků řízení, z podstatné části odkazujících na odůvodnění napadených rozhodnutí, nepovažoval Ústavní soud za účelné je zasílat stěžovateli na vědomí a k případné replice, když jeho ústavní stížnosti zcela vyhověl.

IV.

Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

21. Ústavní soud dospěl k závěru, že ústavní stížnost byla podána včas oprávněným stěžovatelem, který byl účastníkem řízení, v němž byla vydána napadená rozhodnutí, a Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Stěžovatel je zastoupen advokátem podle § 29 až § 31 zákona o Ústavním soudu a ústavní stížnost je přípustná (§ 75 odst. 1 téhož zákona *a contrario*), když stěžovatel vyčerpal všechny zákonné procesní prostředky k ochraně svých práv.

V.

Posouzení důvodnosti ústavní stížnosti

V./1

Obecná východiska

22. Ústavní soud je podle čl. 83 Ústavy soudním orgánem ochrany ústavnosti, nikoliv další revizní instancí v systému obecného soudnictví [srov. např. náleze ze dne 12. 3. 1997 sp. zn. I. ÚS 157/96 (N 26/7 SbNU 165)]. Proto mu přísluší pouze posoudit, zda v důsledku napadených soudních rozhodnutí nebylo porušeno některé z ústavně zaručených práv stěžovatele. Úkolem Ústavního soudu je konkrétně přezkoumat, zda soudy při úvaze o výši peněžité náhrady za jednoznačně vzniklou nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným rozhodnutím (trestním stíháním) nevyložily příslušná ustanovení zákona o odpovědnosti státu za škodu ústavně neslučitelným způsobem, zda svá rozhodnutí řádně odůvodnily a zohlednily individuální okolnosti každého posuzovaného řízení a jeho důsledků do sféry stěžovatele způsobem naplňujícím právo na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny [viz náleze ze dne 29. 4. 2014 sp. zn. I. ÚS 2551/13 (N 71/73 SbNU 305), bod 14 odůvodnění]. Přestože je Ústavní soud vázán petitum ústavní stížnosti, není již vázán jejím odůvodněním, tj. argumenty, které stěžovatel v ústavní stížnosti uvádí (srov. nálezy ze dne 29. 11. 1994 sp. zn. I. ÚS 89/94, ze dne 4. 4. 2007 sp. zn. I. ÚS 236/05 a ze dne 3. 4. 2014 sp. zn. III. ÚS 2396/13).

23. Při posuzování důvodnosti ústavní stížnosti a otázky náhrady škody (újmy) vzniklé v důsledku trestního stíhání, které skončilo zproštěním obžaloby, je třeba vycházet především z čl. 36 odst. 3 Listiny, podle něhož má každý právo na náhradu škody způsobené mu nezákonným rozhodnutím soudu, jiného státního orgánu či orgánu veřejné správy nebo nesprávným úředním postupem. Podle ustálené judikatury je nárok na náhradu škody podle čl. 36 odst. 3 Listiny ústavně zaručeným základním právem [viz např. nálezy ze dne 30. 4. 2002 sp. zn. Pl. ÚS 18/01 (N 53/26 SbNU 73; 234/2002 Sb.) a ze dne 19. 4. 2016 sp. zn. IV. ÚS 3163/15 (N 69/81 SbNU 233), bod 10 odůvodnění]. V souladu s čl. 36 odst. 4 Listiny upravuje podrobnosti a podmínky pro uplatnění tohoto základního práva zákon o odpovědnosti státu za škodu. V případě trestního stíhání, které skončilo zproštěním obžaloby, se vychází z předpokladu nezákonnosti usnesení o zahájení trestního stíhání jako rozhodnutí podle § 8 odst. 1 zákona o odpovědnosti státu za škodu (srov. SIMON, P. *Odpovědnost za škodu při výkonu veřejné moci*. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 127 a násl.).

24. Podle § 31a odst. 1 zákona o odpovědnosti státu za škodu platí, že „bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu“. Z ustanovení § 31a odst. 2 věty druhé téhož zákona pak vyplývá, že „při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo“. V té souvislosti Ústavní soud zdůrazňuje, že „v oblasti regulace následků výkonu veřejné moci a deliktní odpovědnosti státu za způsobenou materiální a nemateriální škodu je třeba hledat mnohem větší sepjetí s ústavním právem, než je tomu u jiných druhů soukromoprávní regulace. To proto, že daná oblast právní regulace řeší důsledky vztahu, v němž stát a jednotlivci vystupovali v nerovném, vrchnostenském postavení. Proto tato ustanovení jsou zvláště otevřená vlivu ústavního práva.“ (náleze ze dne 21. 6. 2021 sp. zn. II. ÚS 417/21, bod 30 odůvodnění).

25. Ústavní soud ve své judikatuře opakovaně připomíná, že „osoba, která byla povinna se podrobit úkonům orgánů činných v trestním řízení, musí mít záruku, že pokud trestnou činnost nespáchala, dostane se jí odškodnění. Pokud by taková perspektiva neexistovala, nebylo by možné trvat na povinnosti jednotlivce taková omezení v rámci trestního stíhání snášet. Tato záruka musí být dána i v případě, jestliže je pro poškozenou osobu výše újmy či příčinná souvislost problematicky prokazatelná“ (náleze sp. zn. II. ÚS 417/21, bod 23 odůvodnění). Již samotné trestní stíhání totiž zásadním způsobem ovlivňuje osobní život stíhaného, zejména zasahuje do jeho cti a dobré pověsti, a to navzdory principu presumpce nevinu. Takový zásah je navíc o to citelnější, bylo-li trestní řízení posléze skončeno zprošťujícím rozsudkem, v němž bylo konstatováno, že skutek, z něhož byl stěžovatel obžalován, nebyl trestným činem (viz náleze sp. zn. I. ÚS 2551/13, bod 20 odůvodnění *in fine*).

26. Soudy jsou povinny při stanovení formy a výše zadostiučinění za nezákonné trestní stíhání vždy pečlivě zvažovat veškeré (mnohdy jedinečné) okolnosti případu. Obzvláště důsledně musí zohlednit všechny nepříznivé následky způsobené nezákonným trestním řízením, dotýkající se zejména osobní integrity stěžovatele, včetně jeho rodinného a pracovního života a jeho finanční sféry. Platí tedy, že soudy musí „posuzovat podobné případy důsledně a individualizovaně, na základě řádně zjištěného skutkového stavu tak, aby rozsah odškodnění zásadně co nejvíce odpovídal způsobené újmě, a nikoliv hodnotit jednotlivé články řetězu jen a pouze z formálního hlediska, aniž by se přihlédlo k materiální podstatě věci. Nemohou postupovat paušálně a mechanicky bez přihlédnutí k okolnostem konkrétního případu a zájmům konkrétní posuzované osoby, nebo odkazovat na nepoužitelné statistické údaje“ (náleze sp. zn. II. ÚS 417/21, bod 35).

27. Výše přiznané peněžité náhrady přitom nesmí být symbolická, ale musí vždy naplnit požadavky plynoucí z čl. 36 odst. 3 Listiny a principu demokratického právního státu podle čl. 1 odst. 1 Ústavy. V nálezu ze dne 14. 1. 2021 sp. zn. I. ÚS 4293/18 Ústavní soud uvedl, že „jestliže stát zasáhne do života člověka nedůvodným trestním stíháním, poškodí či dokonce zničí jeho postavení ve společnosti a mnohdy i v rodině, musí výše odškodnění odpovídat takovému zásahu. Výše odškodnění nemateriální újmy totiž jistým způsobem vypovídá i o účte státu k soukromému a veřejnému životu jednotlivých lidí. A mohlo by být výzvou pro obecné soudy, aby zvážily, zda již v minulosti přiznaná odškodnění, se kterými poměrují nově přiznávaná, byla opravdu dostatečná“ (bod 16 odůvodnění). Stát tedy nesmí závažnost nemajetkové újmy způsobené nezákonným trestním stíháním bagatelizovat přiznáním nepřiměřeně nízké nebo dokonce jen symbolické náhrady. V návaznosti na to Ústavní soud již dříve podotkl, že zákon o odpovědnosti státu za škodu „zavazuje stát absolutně, objektivně, a

je nezbytné, aby ten pochybením vzniklé škody (újmy) nahradil v maximální možné míře“ [náleze ze dne 27. 9. 2016 sp. zn. IV. ÚS 3183/15 (N 183/82 SbNU 773)].

V./2

Uplatnění obecných východisek na posuzovanou věc

28. Ústavní soud po seznámení se s vyžádaným soudním spisem, vyjádřeními účastníků řízení a ve světle výše uvedených obecných východisek přezkoumal napadená rozhodnutí a dospěl k závěru, že ústavní stížnost je důvodná. Ústavní soud rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť od něj nebylo možno očekávat další objasnění věci (§ 44 zákona o Ústavním soudu).

29. Ze skutkového stavu zjištěného obvodním soudem vyplývá, že nezákonné trestní stíhání trvající takřka 5 let velmi citelně zasáhlo do soukromého, rodinného i pracovního života stěžovatele, který se v té době nacházel v produktivním věku, budoval si kariéru jako expert v oblasti soutěžního práva a zakládal rodinu. Manželka stěžovatele byla trestní věcí zasažena v době těhotenství, početí druhého dítěte pak museli několik let odkládat. V důsledku trestního stíhání musel stěžovatel několik let pracovat na místě s nižším příjmem, byl vystaven psychickým i finančním problémům. Trestní věc byla silně medializována, téměř ve všech článcích byl stěžovatel označen jménem a vyobrazen na fotografii.

30. V posuzovaném případě byly podle právního názoru soudů splněny všechny předpoklady odpovědnosti státu za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím v podobě usnesení o zahájení trestního stíhání. Při určení výše peněžitého zadostiučinění za nezákonné trestní stíhání vycházel obvodní soud převážně, a městský soud výlučně, z výše náhrady přiznané spoluobžalované úřednici PhDr. J. H. Obdobně jako ve věci posuzované v nálezu sp. zn. I. ÚS 2551/13 Ústavní soud konstatuje, že obecné soudy pochybily při určení výše náhrady za jednoznačně vzniklou a konstatovanou nemajetkovou újmu stěžovatele v důsledku nezákonného trestního stíhání tím, že nevezaly v úvahu všechny individuální okolnosti případu.

31. Soudy v první řadě v rozporu s judikaturou Ústavního soudu citovanou výše v bodech 24 až 27 nevezaly dostatečně na zřetel odlišnosti případu stěžovatele od trestního stíhání spoluobžalované úřednice, když oběma pravomocně přiznaly v zásadě stejnou výši náhrady škody lišící se pouze v částce 20 000 Kč. Zejména přitom nezohlednily intenzivní zásah do rodinného života stěžovatele zakládajícího v té době rodinu, ani předžalobní výzvu na zaplacení částky 77 milionů Kč zasloupanou právním zástupcem Úřadu vlády ČR. Neodůvodněná je pak úvaha obvodního soudu, který oproti odškodnění spoluobžalované úřednice snižoval výši peněžité náhrady z toho důvodu, že se stěžovatel nenacházel v (před)důchodovém věku (viz bod 5 výše). Lze se naopak důvodně ptát, zda by právě skutečnost, že se stěžovatel nacházel v produktivním věku budování kariéry a zakládání rodiny, do které bylo citelně zasaženo, neměla být důvodem pro zvýšení této částky. Jistou bagatelizací negativních dopadů trestního stíhání stěžovatele je pak konstatování obvodního soudu, že v důsledku jeho trestního stíhání došlo „pouze“ k oddálení kariéry advokáta po „určitou“ dobu, ve skutečnosti trvající 5 let.

32. Ústavní soud též zdůrazňuje, že soudy dostatečným způsobem nepřihlédly ani ke skutečnosti, že stěžovatel byl stíhán pro skutek, který (od počátku) vůbec nebyl trestným činem. Zproštění obžaloby tak nebylo důsledkem „důkazní nouze“, ale selháním verifikační (filtrační) funkce přípravného řízení (k tomu srov. MUSIL, J. In ŠÁMAL, P., MUSIL, J., KUČTA, J. *Trestní právo procesní*. 4. vyd. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 470) v důsledku postupu orgánů činných v trestním řízení. Takový zásah do práv stěžovatele, který byl takřka 5 let trestně stíhán pro skutek, který nebyl trestným činem, je o to citelnější a závažnější (viz výše bod 22 *in fine*).

I v případě stěžovatele lze odkázat na nálezný sp. zn. I. ÚS 2551/13, v němž Ústavní soud věc zjednodušeně vyjádřil „jako obecně povědomý lidský příběh střetu s mocí: stát po dlouhá léta bezdůvodně trápil slušného a bezúhonného člověka. Vzal mu dobrou pověst, klidný spánek a práci, kterou měl rád. Když se postižený domáhal zadostiučinění, stát se zachoval v podstatě jako opatrný úředník a jakoby na lékárnických vahách odvažoval míru své odpovědnosti, neboť se obával, že věci jako precedentu by mohli využít s odvoláním na presumpci nevinny i skuteční zločinci, kterým se jejich činy nepodařilo prokázat ... Nedokáže-li však podobné případy v řízení o přiznání přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu stát (reprezentovaný nezávislými soudy) odlišit a adekvátně finančně klasifikovat ... potom nemůže dostát svému poslání v demokratické společnosti a být státem skutečně právním a ústavním. Jedná se totiž o tu nesmírně důležitou a od právního státu neoddělitelnou oblast, kdy, řečeno slovy klasiků ústavního práva, stát dozírá sám na sebe“ (body 25 a 26 odůvodnění).

33. Stěžovatel již od počátku řízení poukazyval na případ bývalého policejního prezidenta Mgr. P. L., kterému měla být za roční trestní stíhání přiznána náhrada nemajetkové újmy ve výši 600 000 Kč. Současně též vymezil, v čem spatřuje shodné rysy mezi tímto případem a jeho trestním stíháním (viz str. 11 až 13 žaloby ze dne 7. 8. 2017). Na tuto námitku stěžovatele však obvodní soud reagoval pouze tak, že „*vzhledem k tomu, že bližší okolnosti uvedeného případu, tzn. zejména konkrétní následky v osobnostní sféře poškozeného, nejsou soudu známy, nelze z tohoto případu vycházet*“ (viz bod 5 výše). Obvodní soud se tedy s námitkou stěžovatele řádně nevypořádal, resp. neuvedl, kvůli jakým konkrétním odlišujícím znakům nelze k případu trestního stíhání plk. Mgr. P. L. ani přihlídnout. Argumentace obvodního soudu je v tomto ostatně vnitřně rozporná. Zatímco v rozsudku obvodní soud uvedl, že mu podrobnosti případu „*nejsou známy*“, pročež z něj nelze vycházet, ve výzvě k vyjádření k ústavní stížnosti již pro změnu konstatoval, že případ plk. Mgr. P. L. „*potřebné množství shodných znaků postrádá*“ (viz bod 15 výše). Bylo tak povinností obvodního soudu přímo v odůvodnění rozsudku uvést, jaké konkrétní odlišující znaky způsobují jeho absolutní nepřenositelnost na věc stěžovatele. Nad rámec toho Ústavní soud podotýká, že ani případná skutečnost, že byla finanční náhrada v jiném obdobném případě vyplacena na základě dohody stran, sama o sobě neznemožňuje, aby k ní soud přihlédl při určování formy a výše přiměřeného zadostiučinění.

34. Obdobnou námitku jako v řízení před obvodním soudem stěžovatel zahrnul i do svého odvolání (č. l. 269 a 270 soudního spisu, bod 7 odvolání), přičemž zdůraznil, že obvodní soud navzdory jeho výslovnému návrhu neprovedl porovnání jeho případu s případem plk. Mgr. P. L. Nutno podotknout, že městský soud se s touto námitkou žádným způsobem nevypořádal. Ústavní soud přitom v nálezu ze dne 22. 12. 2015 sp. zn. I. ÚS 1680/13 (N 219/79 SbNU 517) konstatoval, že jestliže právní posouzení sporu o náhradu škody proti státu nebylo obecnými soudy „provedeno z pohledu všech žalobních tvrzení“, zakládá tento postup „neúplnost a v důsledku nepřezkoumatelnost odůvodnění vydaných rozhodnutí o nároku na náhradu škody“. Právo na řádné odůvodnění soudního rozhodnutí je přitom vyvozováno již z principu nezávislosti soudů a předvídatelnosti rozhodování [srov. nálezný Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995 sp. zn. III. ÚS 84/94 (N 34/3 SbNU 257)]. Soudy uvedeným požadavkům nedostály.

35. V dovolání stěžovatel náležitě vymezil předpoklady jeho přípustnosti (§ 237 o. s. ř.), včetně označení konkrétní judikatury Nejvyššího soudu, jakož i dovolací důvody v užším smyslu (§ 241a odst. 1 o. s. ř.), jak je ostatně patrné z bodu 8 výše. Nejvyšší soud odmítl dovolání stěžovatele podle § 243c odst. 1 o. s. ř. jako nepřípustné, aniž k tomu byly splněny zákonné podmínky. Stěžovatel v dovolání vymezil právní otázku (podle jeho názoru dosud neřešenou), zda je pro soud, který rozhoduje o odškodnění za nedůvodné trestní stíhání jednoho z několika obviněných, závazné či směrodatné, jaké odškodnění bylo za nezákonně trestní stíhání v těžce

věci přiznáno jiným spoluobviněným. Podle Nejvyššího soudu však tato námitka (otázka) postrádá své opodstatnění, jelikož městský soud neoznačil rozhodnutí o náhradě nemajetkové újmy pro spoluobžalovanou úřednici za závazné. Z argumentace městského soudu a celkového kontextu odůvodnění jeho rozsudku však vyplývá, že případ spoluobžalované úřednice za směrodatný (jak výslovně uvedl při formulaci právní otázky stěžovatel) pro učení výše náhrady nemajetkové újmy bezpochyby považoval, neboť šlo o jediný případ, o který se při určení částky opíral a takřka „mechanicky“ jej převzal. Městský soud přitom ignoroval i pět dalších rozhodnutí o náhradě nemajetkové újmy, která ve svém odůvodnění zmínil obvodní soud.

36. Ústavní soud též souhlasí se stěžovatelem v tom, že se městský soud odchýlil od judikatury Nejvyššího soudu (například rozsudku ze dne 10. 9. 2019 sp. zn. 30 Cdo 1198/2018) i výše vymezené judikatury Ústavního soudu, když se v rozporu s důvodným očekáváním stěžovatele a jeho právem na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny nevyjádřil k jeho námitce směřující ke srovnání jeho trestního stíhání s případem plk. Mgr. P. L. Městský soud přitom ani nevysvětlil, proč je právě případ spoluobžalované úřednice, z něhož jako jediného městský soud vycházel, pro určení formy a výše přiměřeného zadostiučinění relevantnější než případ trestního stíhání plk. Mgr. P. L. To ostatně zčásti uznal i Nejvyšší soud, když uvedl, že „*je sice pravdou, že městský soud výslovně nevyjádřil, že považuje jím předestřený srovnatelný případ za více relevantní, než případ, který navrhoval žalobce, a že z tohoto důvodu žalobcem navrhované srovnání neprovede, ačkoli se k tomuto vyjádřit měl*“, přesto však označil dovolání stěžovatele za nepřipustné.

37. Jelikož výše uvedené porušení práva na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny a práva na náhradu škody způsobenou nezákonným rozhodnutím státního orgánu podle čl. 36 odst. 3 Listiny odůvodňuje zrušení napadených rozhodnutí, Ústavní soud se s ohledem na zásadu procesní ekonomie řízení blíže nezabýval dalšími obsáhlými námitkami stěžovatele.

38. Ústavní soud zdůrazňuje, že mu s ohledem na jeho ústavní postavení nepřísluší, aby sám přesně určoval finanční částku, kterou měl stěžovatel obdržet za nezákonné trestní stíhání, eventuálně též za nesprávný úřední postup spočívající v nepřiměřené délce řízení. Stejně tak není úkolem Ústavního soudu, aby obecným soudům dával podrobný návod pro výpočet této částky. Ústavní soud rovněž netvrdí, že přiměřené zadostiučinění odpovídá právě částce 4 725 000 Kč požadované stěžovatelem. Soudy však musí dostatečným způsobem zohlednit veškeré klíčové a jedinečné okolnosti tohoto případu a své rozhodnutí odůvodnit způsobem, který nebude vykazovat ústavněprávní nedostatky.

39. Ústavní soud uzavírá, že rozhodnutími obvodního soudu, městského soudu a Nejvyššího soudu bylo porušeno ústavně zaručené právo stěžovatele na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny a právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím státního orgánu podle čl. 36 odst. 3 Listiny.

40. S ohledem na výše uvedené dospěl Ústavní soud k závěru, že ústavní stížnost je důvodná, proto jí vyhověl a podle § 82 odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu napadená rozhodnutí zrušil.

Poučení: Proti rozhodnutí Ústavního soudu se nelze odvolat.

V Brně dne 17. srpna 2021

Radovan Suchánek
předseda senátu

Právní věta:

I. Navzdory principu presumpce nevinny ovlivňuje již samotné trestní stíhání osobní život obviněného, zejména zasahuje do jeho osobní cti a dobré pověsti (čl. 10 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Takový zásah je o to citelnější, bylo-li trestní řízení skončeno zprošťujícím rozsudkem, neboť skutek, z něhož byl obviněný obžalován, nebyl trestným činem. Soudy jsou povinny při stanovení formy a výše zadostiučinění za nezákonné trestní stíhání podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, ve znění pozdějších předpisů, vždy pečlivě zvažovat veškeré okolnosti případu. Mezi ně patří i skutečnost, že byl obviněný dlouhá léta stíhán pro skutek, který vůbec nebyl trestným činem.

II. Výše přiznané peněžité náhrady za nezákonné trestní stíhání nesmí být symbolická, ale musí vždy naplnit požadavky plynoucí z čl. 36 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a principu demokratického právního státu podle čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky.